SPORTUL Magazin

SONJA HENIE așa cum a fost

La Oslo, într-o seară palidă de sfîrșit de mai, am sunat la poarta Fundației „Sonja Henie", cochet grup de clădiri albe din cartierul de parcuri de la Hövikodden, din marginea împădurită a capitalei norvegiene. Ora era nepotrivită și chiar ziua, dar amabilitățile unor gazde care căutau să-mi folosească din plin timpul de ședere atît de scurt în țara fiordurilor au făcut ca ușile să se deschidă, deși galeria de pictură modernă — cea pe care doream neapărat să o văd — era încă în plină organizare. Vernisajul importantei colecții pusă la dispoziția publicului de celebra vedetă a patinajului și a ecranului urma să aibă loc abia cîteva săptămîni mai tîrziu. Sălile, în curs de amenajare, purtau pe pereții cu urme proaspete de zugrăveală doar cîteva pînze răzlețe. Restul picturilor era încă împachetat, în lăzile pe care le aduseseră de la Paris, Zürich, Philadelphia, Boston. Foarte multe de peste Ocean, reședința anilor de film ai Sonjei. Zadarnic am căutat între ramele tablourilor culorile stranii și tulburătoare ale lui Edvard Munch, sau peisaje din natura aspră a Norvegiei. Cuvîntul aparținea, în majoritate, armoniilor rigide ale pictorilor abstracționiști, expresii foarte moderne într-adevăr, dar purtînd semnături pe care nu le recunoșteam. Mi s-a spus că Sonja Henie și soțul ei, bogatul armator Nils Onstad, colecționau numai pictură recentă, în general aparținînd unor artiști tineri. N-am îndrăznit să întreb dacă era reprezentată și tema sportului, într-atît de departe mi se păreau cele ce vedeam în casa patinatoarei de ambianța stadionului de gheață Frogner sau a trambulinei de la Holmenkollen. Doamna Henie nu era nici ea acolo. Se afla la reședința sa de iarnă, de la Holmy Hills, lîngă Los Angeles.

Poate că șansa nu m-a ajutat să iau unul din cele mai prestigioase interviuri din carieră. Sau — cine știe? — o fi fost și un noroc că nu mi s-a prezentat prilejul unei revederi peste ani, care avea toate motivele să creeze o decepție. Mai bine, păstram intactă imaginea Sonjei, proaspătă și cuceritoare, așa cum o văzusem cu ani înainte, lunecînd pe ecran ca o adevărată zînă. Obrazul cu gropițe, zulufii blonzi, zîmbetul ei de copil strengar, cine le-ar putea uita? A fost adorata publicului de cinema de-a lungul unui deceniu și mai mult, după ce fusese aplaudată pe toate scenele de gheață din lume, în marile competiții ale patinajului artistic.

Sonja Henie... Nimeni n-a încercat un clasament al tuturor sporturilor, pentru toate epocile. Un „omnium" în care să fie cuprinși toți marii campioni pe care i-a cunoscut istoria. Poate că o asemenea clasificare ar fi, într-un fel, lipsită de sens. Deși testul popularității celor mai proeminente stele ale arenei sportive ar apărea ca deosebit de interesant. Și fiindcă un asemenea clasament încă nu s-a făcut, ne luăm riscul de a plasa pe primul loc pe cea care a fost — pentru prima oară — denumită atît de potrivit „zîna gheții". Pentru mulți, pentru foarte mulți dintre noi, ea rămîne nr. 1 absolut al sportului.

Despre pumnul necruțător al lui Joe Louis, zborul întrepid al lui Lindbergh, rezistența de oțel a omului-locomotivă Emil Zatopek, sau lunecarea în prăpăstii albe a lui Killy s-au scris sute de pagini de cărți și reportaj, chipul lor a fost admirat pe ecrane de milioane de oameni. Dar parcă nici unul dintre acești super-campioni nu egalează în popularitate pe micuța zînă poposită între noi din albul de la miază-noapte, această fascinantă patinatoare care intră în legendă.

Curios, Sonja Henie a turnat atîtea filme la Hollywood, dar niciodată un film al vieții sale. Deși scenariul ar fi fost direct captivant. Numai intrarea ei în arena întrecerilor a constituit un suspens răsunător. În 1924, la campionatul mondial de la Oslo, printre doamnele cu fuste lungi îmblănite, care se prezentau în concurența pentru titlul de cea mai bună patinatoare, apăru o fetiță de 11 ani, care — îndrăzneală supremă! — purta o fustă scurtă mai sus de genunchi... A plouat cu contestații la masa juriului, iar în presă apăreau rînduri ca acestea: **„Dacă onorabilul ciclist Henie** (n.r. fost recordman norvegian) **vrea să-și irimită fata într-un concurs de patinaj, să aibă grijă măcar s-o îmbrace decent, pentru a nu provoca scandaluri publice..."** Indecenta Sonja fusese totuși clasificată pe locul cinci, ceea ce pentru vîrsta sa fragedă era deja o performanță fără precedent. Avizați, însă, organizatorii Olimpiadei de la Chamonix, din același an, îi interzic accesul în întreceri, instituind faimoasa regulă a limitei minime de vîrstă. De fapt, era semnalul de alarmă al unui pericol pentru pretendentele cu drepturi cîștigate dinainte. Sonja a fost exclusă atunci din orice competiții individuale, trebuind să patineze doar în proba de perechi, unde ocupă locul cinci la mondialele de la Berlin, în cuplu cu compatriotul ei Arne Lie.

Papa Henie nu dezarmase însă și cu tenacitatea sa de rutier încercat o încurajează pe fata lui să-și continue cu asiduitate antrenamentele. Îi construiește chiar un patinoar propriu, acasă. Sonja efectuează cîte 4 și 5 ore de pregătire pe zi, ceea ce pentru vremea aceea era de neconceput. Și în 1927, cînd campionatele mondiale revin la Oslo, Sonja Henie patinează din nou. La locul unu! A urmat o serie neîntreruptă de mari succese, rămase neegalate pînă astăzi: 10 titluri mondiale (1927—36), 6 titluri europene (de la instituirea competiției, în 1931), 3 titluri olimpice (St. Moritz 1928, Lake Placid 1932, Garmisch 1936).

Mini-jupa Sonjei (în lansarea modei ea avea să se dovedească mai tîrziu o inovatoare de anvergură) nu fusese un simplu capriciu. Despovărată de echipamentul greoi, tradițional, micuța norvegiană putea să execute pe gheață toate piruetele și săriturile din repertoriul concurenților masculini. Ba și altele noi. Ea a fost prima femeie care a sărit pe patine spectaculosul salt Axel —Paulsen și tot ea a prezentat, pentru prima oară, un program de figuri libere conceput într-adevăr artistic. E drept, patinatoarele de azi efectuează Axel-ul dublu, iar Peggy Fleming, urmașa ei cea mai autorizată, are în repertoriu exerciții inaccesibile chiar pentru Sonja Henie. Dar totul — chiar suita de titluri cucerite — trebuie văzut prin prisma dezvoltării de atunci a patinajului artistic. Sonja a avut marele merit de a ridica această disciplină sportivă pe o treaptă superioară, făcînd din patinaj o adevărată artă.

Influența Sonjei Henie asupra contemporanilor ei în sport a fost colosală. Ea devenise un adevărat mit. Iată cum descria, într-un articol apărut în presa vremii, patinatorul clujean Bela Horos, azi unul din cei mai apreciați antrenori ai noștri, întîlnirea sa cu marea campioană, la Budapesta, în 1929:

„Se zvonea că Sonja Henie are patine de argint și lor le datorează, în mare parte, succesele. Am întrebat-o despre aceasta chiar pe dînsa, acea fată scundă, durdulie, cu fața acoperită de pistrui, veșnic zîmbitoare. A rîs cu poftă, arătîndu-și dantura impecabilă:

— Povestea e numai pe jumătate adevărată. Patinele mele au și argint, dar mai mult oțel. Eu, însă, prefer aurul, în medalii...

— Ce vă place în patinaj? am întrebat.

— Ceea ce nu se poate face în nici un alt sport. Să alunec, să dansez, să cînt cu glasul de argint al patinelor mele... Este pentru mine un joc, un joc minunat. Dar, cîteodată, o treabă foarte serioasă.

Peste cîteva minute, în fața publicului budapestan plin de uimire, Sonja cucerea al treilea ei titlu mondial".

La Garmisch Partenkirchen, în iarna lui 1936, Sonja Henie a dat ultimul ei recital de patinatoare amatoare. Dincolo de mantinelă o așteptau contractele de revistă și emisarii Hollywood-ului. A plecat direct în America, semnînd cu „20th Century Fox" unul din cele mai fabuloase angajamente din istoria cinematografului. O suită triumfală de filme (parteneri — Tyrone Power, Richard Greene, Don Ameche) au făcut-o cunoscută pretutindeni, pînă în cele mai îndepărtate colțuri ale lumii, „Serenada din Valea Soarelui", o sclipitoare feerie pe gheață și zăpadă, în acordurile muzicii lui Glenn Miller, a culminat această carieră prodigioasă.

Sportul rămăsese uitat undeva în panoplia cu medalii și cupe din casa părintească, acolo departe, la Oslo. A revenit în patrie abia în 1959, după a treia sa căsătorie, cu Nils Onstad. În ultima vreme fusese adesea încercată de boală. La 13 octombrie 1969, un avion-ambulanță o transporta de la Paris la Oslo, după un consult cu medici specialiști. Suferea de leucemie. A murit în plin zbor, în timpul somnului.

Cea care fusese steaua cea mai strălucitoare a patinajului s-a stins pentru totdeauna.

Radu VOIA

Una din ultimele fotografii ale Sonjei Henie, dată publicității în cursul anului trecut. Cu Nils Onstad, soțul ei, la vernisajul galeriilor de artă modernă ce-i poartă numele

De trei ori pe podiumul olimpic

Celebrul călăreț Iosef Neckermann este optimist atunci cînd se gîndește la sportul său preferat

O convorbire cu Iosef Neckermann constituie, încă din preliminarii, o dificultate, deoarece celebrul călăreț, laureat al ultimelor trei Olimpiade, are o viață de o extraordinară mobilitate. Cînd este la Paris, cînd la Londra sau... Mamaia, cînd la Düsseldorf ori pe o bază hipică și, bineînțeles, și la Frankfurt, acolo unde sînt birourile centrale ale întreprinderii sale. Și totuși, întîlnirea noastră, facilitată desigur de marea pasiune pentru sport a d-lui I. Neckermann, a devenit posibilă și nu numai atît, dar ea a depășit intervalul de timp pe care-l fixase șeful său de presă, de cel puțin 3 ori!

Cine a văzut un călăreț evoluînd și niciodată altfel, va fi totdeauna surprins cînd acesta i se va înfățișa pe propriile sale picioare, ca fiecare dintre noi. Iosef Nekermann este un om înalt, cu o siluetă de spadasin, dacă nu chiar de balerin, care te împiedică să ghicești că la vîrsta Olimpiadă omul acesta va fi depășit șase decenii de viață.

— Cum credeți, domnule Neckermann, că va rezista calul în gustul omului, acum cînd civilizația a devenit atît de mecanizată?

— Tocmai datorită tehnicizării excesive, omul modern simte tot mai puternic nevoia apropierii de natură și de nobilul animal reprezentat de cal. În două moduri văd exprimîndu-se acest adevăr: necesitatea de a-și face un colț înverzit, o grădină cît de mică, o căsuță cît mai departe de oraș, obiceiul de a-și petrece weekend-ul undeva afară, pe marginea unei ape, în apropierea unei păduri; cel de al doilea este însuși sportul și, mai cu seamă, acel sport care îl pune pe om în legătură cu o altă ființă vie și în primul rînd cu calul. Din aceste cauze se dezvoltă în multe țări, printre care și în a mea, cluburile de tineret, unde se organizează grupe de voltejire (n.r. diverse sărituri executate pe cal în mers sau pe loc). Dar călăria a găsit un amplu ecou și printre cei mai vîrstnici deoarece, alături de tenis, golf, ciclism și înot, este un sport care se poate practica pînă la vîrste foarte înaintate. La noi, greutatea promovării călăriei stă, mai mult, în lipsa cadrelor de antrenori, în special a celor care să poată îndruma elita sporturilor din ramura respectivă.

— Oare lipsa de interes economic, față de cal, nu va duce la dispariția echitației?

— Este drept că interesul s-a restrîns la cel sportiv, dar, sub acest aspect, se cere, din ce în ce mai mult, de la cal, ceea ce mă face să cred că oficialitățile vor fi în continuare interesate să se preocupe de îmbunătățirile rasei cabaline. Dacă comparăm numărul participanților la ultimele Olimpiade, la dresaj și obstacole, remarcăm creșterea sa permanentă. În următorii ani, cred că se vor înregistra creșteri și mai mari, deoarece țări ca Polonia, Iugoslavia și țara dv., România, au devenit nelipsite de la marile competiții. O rezervă aș face doar în ceea ce privește proba de dresură, mai dificilă din multe puncte de vedere. Concurenții noștri olimpici sînt, în proporție de 100% individualități, în sensul că ei posedă cai și suportă toate cheltuielile, statul neacordîndu-le nici un fel de sprijin. Situația prezentă se cere, bineînțeles, îmbunătățită măcar în privința cadrelor de antrenori. O nădejde puternică îmi dă și faptul că în locul celor cîteva sute de spectatori de altădată, vin acum mii.

— Faptul că femeile concurează oficial alături de bărbați vi se pare firesc?

— Cred că se impune o separare, mai ales la sărituri și la proba militară, deoarece condițiile sînt inegale și în dezavantajul sportivelor. Este, în primul rînd, vorba despre puterea fizică a bărbaților. Excepțiile reprezentate de concurente extrem de valoroase nu trebuie să fie generalizate. Sînt convins că o departajare a probelor masculine de cele feminine ar aduce pe hipodrom mult mai multe sportive, care acum se țin în rezervă tocmai din cauză că nu se consideră capabile să se înfrunte în întreceri mixte, cu clasamente comune, în care drumul spre vîrful piramidei le este barat încă din start. Nici măcar la dresură lucrurile nu stau altfel și se știe că o femeie, chiar excelentă concurentă, nu-și poate educa singură calul pentru competiție. Dificultățile există și pentru public, mai cu seamă în competițiile de dresură, în care greșelile sînt mai greu de observat și de apreciat. La obstacole, oricine vede căzînd o bară, știe că urmează penalizarea. La dresaj doar arbitrii (vai, cîte nemulțumiri ne provoacă ei uneori, doar cu cele de la fotbal le putem compara!). Tinerii suportă mai greu judecata arbitrilor și de aceea, în parte, dresajul este acum un apanaj al călăreților cei mai încercați, dar și mai vîrstnici.

Iosef Neckermann la Jocurile Olimpice de la Tokio

— Dumneavoastră, d-le Neckermann, aveți o îndelungată carieră sportivă, un palmares impresionant, fiind unul din puținii care au rezistat, la un înalt nivel de calitate, exigențelor olimpice. Cum vă explicați aceasta?

— Am înțeles că la o anumită vîrstă se impune să renunți la sărituri consacrîndu-te dresajului. Intervine spiritul de conservare, în fața riscurilor proprii traseului cu obstacole. Dar, din perioadele acestui gen de întrecere, se capătă o experiență vastă, valorificată plenar la dresaj, în care predomină însă elementele unei vieți sportive în cel mai deplin înțeles al ei.

— Veți fi prezent la startul olimpic al anului 1972?

— Mi-ar face o mare plăcere să pot concura acasă. Dar asta nu mai depinde de mine. Voi reuși să mă calific și să fiu selecționat? Iată întrebarea pe care nu așteptă să mi-o pună ziariștii. Eu mă frămînt cu de la sine putere. Deși chiar în acest an am cîștigat cele mai multe premii nu pot prevedea mai departe. Selecționarea va fi o luptă foarte dură. Nu uitați, totuși, că la Olimpiada din Japonia francezul D'Oriola, care a și cîștigat, era cel mai vîrstnic dintre participanții probei de obstacole și de aceea îl consider, ca și alții, drept cel mai merituos învingător.

— Îi cunoașteți pe compatrioții mei români?

— Călăreții alcătuiesc o mare și unită familie. Deci, îi cunosc pe membrii săi foarte bine. Nu de mult v-am cunoscut și splendida țară. Ultimii ani au prilejuit călăreților români frumoase evoluții chiar la dresură, proba care mă preocupă acum în special și în care ei au demonstrat o școală bună. Cred că dacă vor fi mai mult susținuți, ei vor avea un cuvînt greu de spus la Olimpiadă, mai ales că aceasta va fi în Europa, de data aceasta.

— Ultimul răspuns vi-l rezerv, fără a vă adresa nici o întrebare.

— Profit de aceasta pentru a-mi exprima ideea că nu numai călăreții din toată lumea, atunci cînd se întîlnesc alcătuiesc o familie, ci toți sportivii. Olimpiadele au demonstrat-o din ce în ce mai pregnant. De aceea, cred că sportul se impune a fi sprijinit cît mai deplin, fără șgîrcenie la bani și la muncă, deoarece, alături de economie (inclusiv turismul) sportul reprezintă o cale de apropiere pentru toți oamenii din lume. Cînd aceștia se vor cunoaște și înțelege, războiul va deveni imposibil.

Em. VALERIU

MARILE PERFORMANȚE

1960: Medalia de bronz la J.O. de la Roma, în clasamentul general individual. (Pe calul Asbach).

1961: Locul I la dresaj, în marele concurs internațional de la Aachen, considerat campionat mondial neoficial, (pe calul Asbach).

1962: Campion al R.F. a Germaniei (pe calul Asbach).

1963: Învingător în marile premii de la Frankfurt pe Main, Dortmund și Aachen (pe calul Förster).

1964: Medalie de aur la J.O. de la Tokio, în calitate de component al reprezentativei R.F. a Germaniei. Învingător la marile premii din Berlinul occidental, Wiesbaden, Köln, Aachen și Bad Harzburg (pe calul Antoinette).

1965: Locul I la marele premiu de la Aachen (pe calul Antoinette). De menționat că în decurs de cinci ani, marele premiu de la Aachen l-a cîștigat pe trei cai (Asbach 1961—1962, Förster — 1963 și Antoinette — 1964 și 1965).

1966: Campion mondial la Berna (pe calul Mariano). Component al echipei R.F. a Germaniei, campioană mondială (pe calul Antoinette). Învingător al marelui premiu de la Dortmund (pe calul Mariano).

1967: Învingător la marele premiu de la Aachen (pe calul Antoinette).

1968: Medalie de argint la J.O. de la Ciudad de Mexico și medalie de aur în calitate de component al echipei R.F. a Germaniei — campioană olimpică (pe calul Mariano).

Duminicile unui nesportiv

BALONUL

Duminica trecută a fost ziua fotbalului. De cîtă popularitate se bucură el în public, ce mulțimi e în stare să mobilizeze, a demonstrat-o afluența oamenilor din țară spre București și, din București, spre locul evenimentului. Dimineața, Gara de Nord era un furnicar, în care nu și-ar fi găsit loc nici cel puțin un țipar agil. Pe străzi și bulevarde tălăzuiau, cu zecile de mii, suporterii balonului: pe fețele lor se citea tensiunea așteptării. La ora 15, Capitala se golise, ca în miezul unei toride veri tropicale. Pentru ca, pe stadion și împrejur, lumea să se strîngă într-o masă compactă, fabuloasă, emoționantă. Un cardiac a sucombat, de bucurie, la marcarea golului, anunță ziarele. Cîte zeci și sute de mii de oameni, în tribune, înaintea televizoarelor, lîngă sfîrșitul de radio au avut tensiunea arterială mărită, asta nu avem de unde afla. Dar că au avut-o, o știm cu toții. Pînă și semnatarul acestei cronici, duminicale și nesportive, s-a lăsat antrenat în încordarea generală, o dată ce era vorba nu de balon, în general, ci de balonul nostru, de onoarea fotbalului românesc!

Nu știu în ce măsură am dreptul să remarc o anume violență a meciului, care ne-a adus victoria, dar, ca simplu spectator, aș fi dorit să asist la un joc poate ceva mai relaxat, mai senin, în fine, mai aproape de joc, decît de îndîrjirea luptei. Elementul de „bătălie" nu trebuie să lipsească niciodată din sport, firește. Mai cu seamă cînd miza e așa de mare, cum a fost aceea de duminică. În astfel de cazuri, voința se aprinde, trezește combativitatea, dinamizează la maximum pe jucător. El repetă, spectaculos, fenomenul primar al dorinței omului de supraviețuire prin prioritatea ce i-o dă biruința asupra forțelor care i se opun. Că sportul, care s-a născut sau, dacă nu s-a născut chiar, a fost codificat și normat în Elada, s-a desfășurat, la început, într-un aer curat, de grădină academică, asta e altă poveste. Idealul omului, înconjurat de legile oarbe ale lumii fizice și de cele mai puțin oarbe ale universului social, este forța, pe care dorește s-o exercite atît fizic, cît și intelectual. Or, un meci de fotbal îngăduie demonstrarea acestei forțe acumulate și utilizate pentru înfrîngerea unei rezistențe ce-i barează atingerea țelului propus. Astfel, jocul cu balonul devine expresia personalității dinamice a omului, sinteza unei culturi, care, în fața realității, are o atitudine combativă: luptă și, prin luptă, dobîndește victoria.

De asta, orice meci e frumos, trebuie să fie frumos, fiindcă transpune în joc ceea ce este, de fapt, fondul nostru atavic. Sportul e, oricum, o invenție și o ținută europeană, mediteraneană, popoarele altor continente și ale altor mări nu-l cunosc sau nu-l cunosc în același fel. Este un produs al „elanului vital", amestec — după Bergson — de intuiție și construcție intelectuală.

Cît despre public, a cărui largă adeziune pasionată la astfel de manifestări e un fenomen general, el are posibilitatea să se identifice, în momentele vibrante ale competițiilor, cu efortul jucătorilor, să le repete, în forul interior, evoluțiile, manevrele, dezlănțuirile. Ca în străvechile drame liturgice, numite mistere, spectatorii trăiesc izbucnirile de potențe ale firii lor, participă la țîșnirea energiilor acumulate în noi, asistă la crearea dinamică a unor situații pe care omul le impune întîmplării, dirijînd-o, canalizînd-o, rezolvînd-o după energia, inteligența, capacitatea sa.

Trebuie să te afli neapărat în freamătul tensionat al unui eveniment ca acela de săptămîna trecută, spre a putea înțelege rosturile, semnificațiile adînci ale sportului.

George SBÂRCEA

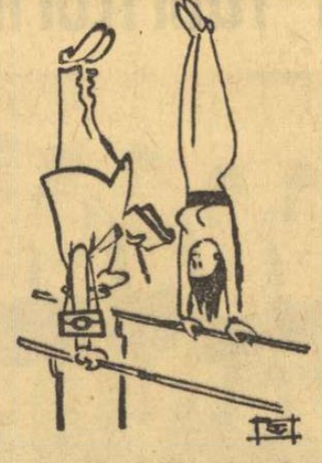

— Scuzați! Vă reținem doar pentru un scurt interviu...
desen de V. TIMOC

COZERII

5. În patru labe, iuți ca peștii...

Tot mai des televiziunea ne înfățișează imagini scandinave sau vest-germane în care copiii abia născuți sînt încredințați — sub supraveghere — unor miniaturale bazine, nu pentru baia igienică, ci pentru declanșarea unei deprinderi desigur avută cîndva de fiecare om, dar anihilată de lipsa unui apel care s-o fi menținut: plutirea, adică primul pas spre înot. Pe copiii aceștia i-am văzut nu numai doar plutind, dar și înaintînd, dînd instinctiv din mîini și din picioare, mai înainte ca cineva să le poată explica ce este sportul și chiar mai devreme de a umbla sau a învăța să vorbească. Acești copii-minune de azi, ași at precocității — în apă iuți ca peștii, pe uscat doar bebeluși care abia umblă în patru labe — aceștia vor fi copiii normali de mîine.

Mulți pediatri consideră practica înotului la vîrstă fragedă drept o măsură preventivă împotriva bolilor civilizației, ale coloanei vertebrale printre altele, dar înainte de orice ca un reglator al ținutei și mersului la copil.

Problema principală constă firește în a risipi la cei mici teama de elementul ud și rece, precum și în crearea unor mijloace adecvate de ajutor. Se pare că centurile și colacurile tradiționale nu sînt considerate suficient de eficace la cei mici. La Hamburg au fost nu de mult inventate — și le-am văzut noi înșine anul acesta pe litoral — așa numitele „aripioare de înot" pentru copii. Sînt pungi de plastic care încing brațele, între cot și umăr, pentru ca umflate cu aer să ofere mini-înotătorilor suport în apă și maximum de siguranță.

Experiențe recente arată modalități de predare a înotului la copiii foarte mici, chiar și sub un an (!). Ei sînt întîi introduși într-o apă cu o temperatură de 28—32 de grade. Teama dispare astfel imediat, întrucît temperatura este asemănătoare celei din baia zilnică de acasă. Repede de tot, copiii își dau seama că nu se pot scufunda, deoarece capul — sprijinit de „aripile" speciale — rămîne mereu la suprafață. La început ei înoată „cîinește", dar după opt pînă la 12 săptămîni majoritatea reușesc să înoate normal, ba unii se încumetă chiar să se arunce de pe marginea bazinului direct în apă. Pe mulți — se zice — totul pare chiar să-i amuze!

Aici e însă vorba și de o chestiune de mentalitate. Înainte chiar ca școala să consolideze definitiv în fiecare elev dragostea pentru mișcare, crearea complexului primar pe care-l numim educație fizică este treaba părinților și a instituțiilor care au în centrul preocupărilor lor pe copilul preșcolar. Pledoaria noastră pentru înot își diminuează șansele în familiile în care, dintr-un conservatorism dăunător părintele insuflă copilului teamă față de apă, numai pentru că el însuși nu știe să înoate, sau era să se înece la gîrlă, sau a auzit de unii care se înecă. Asemenea atitudini retrograde trebuie biruite, depășite, dacă vrem să ne pregătim copiii pentru viață, dacă vrem să-i călim, să-i facem apți a înfrunta dificultățile naturale.

Nu este neapărat nevoie să spintecăm apa ca delfinii Dawn Fraser sau Don Schollander (deși, dacă se poate, de ce n-am face-o?), dar este absolută nevoie să însoțim diploma de maturitate a copilului cu examenul de înot absolvit.

Și-acum, cu toții în apă!

Victor BANCIULESCU

răspunde Ion Poștașu

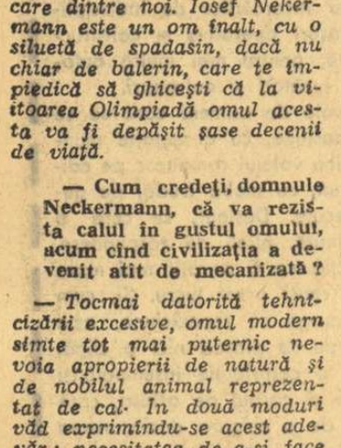

ZENIA MUNTEANU, DEVA. „Cu mare uimire am citit în ziarul „Sportul" din 11 octombrie articolul **COTITURA** — autor: **Alexandru Mirodan**, în care se arată că mai mulți cronicari și crainici sportivi au fost sancționați cu un „ultim avertisment" pentru comentariile lor „demoralizatoare", printre aceștia numărîndu-se și Cristian Țopescu. Nu știu care este opinia dv., dar eu personal nu pot fi de acord cu sancționarea lor. Oare Cristian Țopescu este de vină că Rapid a luat bătaie acasă, sau că U.T.A., campioana țării, a venit cu 8 goluri de la Varșovia? S-a găsit soluția salvatoare, pedepsindu-se comentatorii sportivi, pentru slaba activitate desfășurată de echipele noastre de club. Or, nu trebuie admis așa ceva". Ne îndoiește intervenția dv. în favoarea cronicarilor și crainicilor sportivi. Și vă mulțumim pentru aceasta! Dar dv., nu știți de glumă, nici măcar atunci cînd vă întîlniți cu penița-sprintenă și pusă pe șotii a lui Alexandru Mirodan? Oricum, este preferabil să fie luat în serios un articol glumeț, decît să fie luat în glumă un material serios. Cum se întîmplă uneori!

COSTACHE BĂCIOIU, CRAIOVA. Nu numai fotbaliștii, ci și cei care țin evidența activității lor „dau", uneori, în bară. Pînă și un statistician apreciat, ca Frederic Moises din Rupea, a greșit: n-au trecut (statistică întocmită la 28 septembrie 1969) 1 064 de zile de la ultima victorie în deplasare a jucătorilor de la Universitatea Craiova, ci 366 de zile, la 27 septembrie 1968 echipa lui Oblemenco învingînd cu 2—1, la Iași, pe Politehnica. Și e mare fierbere, pe chestia aceasta, în orașul dv? Noroc că Frederic Moises n-are acum niște treburi la Craiova. L-ar mînca oltenii. Și cînd te gîndești că au 24 de măsele...

ION RACOVIȚĂ, MEDGIDIA. Grupul dv. format din 6 tineri de 18—22 de ani și-a pus în gînd să străbată pe jos distanța București — Ciudad de Mexico, pentru a susține echipa României, la turneul final al campionatului mondial de fotbal. Să facem prezentările, pentru cititori: **Ion Racoviță, 22 de ani, tehnician economist, Dumitru Sarchiz, 20 de ani, tehnician economist, Teodor Popa, 19 ani, elev clasa a XII-a, Mihai Lozineanu, 20 ani, elev clasa a XI-a seral, Ion Popa, 18 ani, elev clasa a XI-a, Victor Panait, 20 ani, absolvent liceu.** Chiar dacă nu mi-ați fi indicat vîrsta dv. și a prietenilor dv., n-aș fi avut nici cea mai mică îndoială că sînteți foarte tineri. Ideea acestui voiaj pe jos (presupun însă că Atlanticul vă propuneți să-l traversați cu vaporul, și nu înot!) reflectă entuziasmul vîrstei și acela dezlănțuit de succesul fotbaliștilor noștri în meciul cu Portugalia. Să știți însă că Mexicul e cam departe — la vreo 14 000 de kilometri — astfel că sînt toate șansele să sosiți după încheierea campionatului mondial de fotbal. Iar dacă ați luți pasul, pentru a fi acolo pe data de 1 iunie 1970, cînd se dispută primele meciuri, ați fi atît de obosiți, încît n-ați mai avea putere să încurajați echipa noastră. Și-atunci, păcat de deranj! Vă propun un lucru mai simplu: să veniți (nu pe jos, ci cu trenul!) s-o susțineți, în noiembrie, la meciul cu Grecia. Iar jocurile din Mexic le vom vedea, împreună, la televizor.

HORIA POPESCU, SINAIA. Efectuînd numărătoarea... inversă, iată care sînt ultimii 5 boxeri albi, deținători ai titlului de campion mondial la toate categoriile:

Ingemar Johanson, Rocky Marciano, James Braddock, Max Baer și Primo Carnera. (Ne-am oprit la 29 iunie 1933, data la care Primo Carnera a devenit campion mondial). Max Schmelling, Gene Tunney și Jack Dempsey sînt, în această ordine, predecesorii lor pe tronul greilor.

DUMITRU MANEA, IAȘI. C. Dan are 1,83 m înălțime, și nu 1,88 m, cum s-a arătat. Este adevărat că, după meciul cu Portugalia a mai... crescut în ochii noștri, dar nu chiar cu 5 centimetri!

Ilustrații: **N. CLAUDIU**